

Byens håb

Ferieøen Tenerife er kommet på det arkitektoniske landkort med et markant musik- og operahus i hovedstaden Santa Cruz. Den spanske arkitekt Santiago Calatrava står bag byens, måske endda øens, nye vartegn, der ligger ved havnefronten og unægtelig skaber associationer til Sydneys operahus.

Af Jes Vagnby

For mange af os har arkitektur og Tenerife nok primært været forbundet med de lange rækker af standardhoteller, der i markant grad dominerer især øens sydkyst og skaber karakter af charter- og badeområde. En udpræget ferieø i de fleste folks bevidsthed.

Det blev imidlertid hurtigt klart, at vulkanøen har mere at byde på. Mit udgangspunkt var et lille unikt designhotel San Roque i Garachico, en restaureret og moderniseret hacienda fra 1700-tallet, der ligesom øens øvrige byggestil bærer tydeligt præg af en historisk påvirkning fra både Spanien, Nordafrika og Sydamerika.

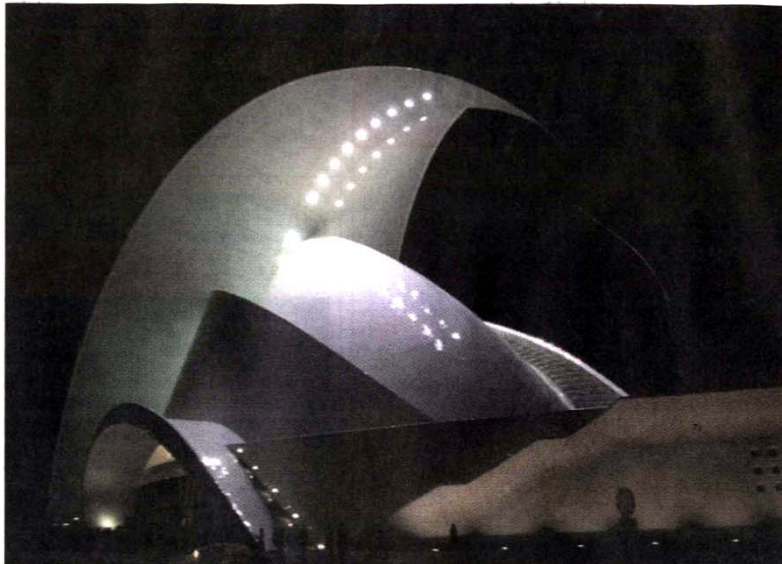
Men Auditorio de Tenerife er dog Tenerifes første bygning af internationalt format og måske det, der skal til for at ændre den gængse

opfattelse af øen. Det er i hvert tilfælde ikke utænkeligt, at den spanske arkitekt Calatravas nyindviede musik- og operahus vil stå som øens nye vartegn for kultur og dermed være det ikon, der kan etablere en ny identitet for Tenerife på samme måde som Frank Gehry har gjort det for Bilbao og Jørn Utzon for Sydney.

Der er for alvor gået mode i at investere i arkitektur som en vare, der kan brande en by, en region, et land. Arkitekten fremstår (genopstår) som en skulptør, der modellerer med en kraft, der får betydning i flere skalaer.

Neoeexpressionisme

Santiago Calatrava er om nogen kendt for at arbejde skulpturelt uden relation til skala og program i en æstetisk undersøgelse af et formsprog, der udvikles mellem arkitekt og ingeniør. De strukturelle

BØLGE. Det nye musik- og operahus på Tenerife tegner en markant profil i hvid beton beklædt med kakkelstykker, der skaber en glat poleret overflade. En af husets skaller rejser sig i en markant bue, der minder om en kæmpemæssig bølge, der løber sig ind over koncertsalen. Bølgen når en højde på 60 meter, inden den bøjer og ender i en spids.

kompositioner fremstår som neoeexpressionistiske monumenter løsrivet fra tid og sted, men markante og opsigtsvækkende i deres udtryk. Med Auditorio de Tenerife har Calatrava tilføjet et musik- og operahus til sine omfattende meritter verden over.

Med placeringen på byens havnefront er det nye musik- og operahus ikke blot et vartegn for byen, men også en central del af den nye park Link Quay. Parken er designet af den schweiziske tegnestue Herzog & de Meuron i tæt samarbejde med de regionale og lokale myndigheder og er en revitalisering af strækningen langs vandet, der har ligget hen som en postindustrielt losseplads. Auditorio de Tenerife fungerer som en integreret del af parken, der også omfatter en ny marina, et akvarium, et shoppingmall, restauranter, barer og et nyt

'public plaza'.

Det ekspressive formsprog er kendetegnende for Calatrava og giver over vanen tro associationer til naturen.

I Auditorio de Tenerife er inspirationen hentet i de nære omgivelser – vandet og vulkanerne.

Skalkonstruktion

Musik- og operahuset tegner en markant profil af fritstående skalkonstruktioner i hvid beton beklædt med kakkelstykker, der skaber en glat poleret overflade med et nuanceret spil af lys og refleksioner, der er med til at understrege motivet. En af husets skaller rejser sig i en markant bue, der bringer tankerne hen på en kæmpemæssig bølge, der lægger sig ind over koncertsalen, den perifere hall og foyeren. Bølgen når en højde på 60 meter, inden den bøjer og ender i en spids, som peger ned mod den store koncertsal med plads til 1.660 tilskuere og en mindre sal beregnet til kammermusikkoncerter med plads til 400 tilskuere.

I kraft af den store skals størrelse og karakter får den integreret parken i sin form. En integration, der forstærkes gennem bearbejdningen af selve husets base, der er udformet som plateauer, der optager niveauforskellen fra parken til husets ankomstråde. Basen indeholder tekniske faciliteter, servicefunktioner og omklædningsrum samt administration.

Ved ankomsten til Auditorio de Tenerife betages og overrumpler man af det ekspressive og monumentale værk, der i varmestuen næsten forekommer som et dyr – en kobraslange, der afventer sit næste hug. Følelsen forstærkes,

idet man stiger op og indfanges, omsluttet og suges ind i den store foyer, der er ventileret ved luftgennemstrømning af de kakkelbeklædte områder under og mellem bygningens cementskaller. Denne meget bevidste klimaregulation skaber en tæt kontakt mellem ude og inde og forstærker oplevelsen af stedet (koncertsalene er klimareguleret ved hjælp af aircondition). Foyeren er i sig selv et meget vellykket rum, der fastholder en i trancen og styrker oplevelsen af at befinde sig i en buffer mellem parken og koncertoplevelsen.

Her ophører forførelsen imidlertid og man vender tilbage til virkeligheden stående i en lang kø i foyerens smalle sidegalleri, der ender i en lille dør, der fører ind til koncertsalen (de to døre, der umiddelbart opfattes som indgange fra foyeren til den store musikalske oplevelse, viste sig at føre til hhv. dame- og herretoiletet). Det er her, man som arkitekt spørger sig selv, om ikonet kan overleve som andet end form.

Auditorio de Tenerife er efter sin åbning i september 2003 allerede en uomgængelig del af Santa Cruz' selvforståelse. Om den formår at leve op til byens store forventninger om en anden og ny identitet, må komme an på en prøve, men det er uomgængeligt, at der ligger mange håb og drømme gemt i den 78,4 millioner dollar dyre bygning.

På vores egne breddegrader er Calatrava ved at opføre om ikke et operahus så dog et 190 meter højt lejlighedskompleks, Turning Torso på Malmø havnefront, der vil blive Europas højeste beboelsesejendom.